de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 22 — 29 MEI 1954

Op het spreekuur van dokter Hamerzaag.

Hannes de Springer

Hannes Koperdraad was een lange magere jongen met witte piekharen en een grote neus. Op zijn hoofd droeg hij altijd een rode puntmuts, die hij eens op zolder had gevonden.

's Morgens trok hij met zijn vader en zijn broers diep het bos in om hout te gaan hakken. De mannen velden de ene boom na de andere, maar Hannes stak geen vinger uit. De hele lieve lange dag deed hij niets anders dan springen en zingen. De broers werden jaloers op hem, omdat hij te eten kreeg zonder dat hij er ook maar iets voor deed.

Elke avond klaagden zij bij hun vader, die nogal wat geduld met de ondeugende zoon had. Op een dag was dit geduld echter ten einde. Hannes werd bij zijn vader geroepen en kreeg een flink standje.

„Wat voer jij eigenlijk uit?" vroeg zijn vader. Hannes begon te lachen, zo hard dat je het een heel eind in de buurt kon horen. Toen antwoordde hij: „Dat ziet u toch wel. Ik zing en ik spring en ik ben erg gelukkig."

„Maar dat kan niet," riep zijn vader boos. „Stel je eens voor dat de mensen niets anders zouden doen dan grapjes maken! We zouden allemaal van honger omkomen. Er moet gewerkt worden, ook door jou. Je bent nu bijna zeventien jaar. Ik zal het nog een paar dagen aanzien, maar als jij je leven niet betert, dan moet je zelf maar zien hoe je aan de kost komt.

„O, dat kan ik wel," riep Hannes brutaal en toen werd zijn vader zo kwaad, dat hij hem op staande voet wegstuurde. Zijn moeder begon er van te huilen en gaf hem nog gauw een paar boterhammen en een fles melk mee.

Vrolijk lachend en zingend verliet Hannes het huis en toen hij buiten stond, sprong hij van plezier een gat in de lucht.

Het begon al donker te worden, maar de maan scheen en de jongen wist in het bos goed de weg. Plotseling stond hij stil en keek om zich heen.

Waar ga ik eigenlijk naar toe? dacht hij. O ja, ik ga de wereld in, de wijde wereld in. Heerlijk, niet meer elke dag met vader en de broers naar het bos. Zingen en springen vind ik veel leuker dan houthakken.

Hannes liep over wegen en laantjes totdat hij laat in de avond vreselijk moe werd. Toen ging hij onder een hoge boom op het mos liggen en viel in slaap. De volgende morgen werd hij tegelijk met de zon wakker; het was dus nog heel vroeg.

Welgemutst liep hij verder en verder, at de boterhammen op en dronk de melkfles leeg. Laat in de middag stond hij midden in een stad. Hier was hij nog nooit geweest en hij wist dan ook werkelijk niet welke kant hij zou oplopen. Toen Hannes voor de mooie winkeletalages zijn ogen bijna uitgekeken had, begon zijn maag te knagen. Hij kreeg honger van al de lekkere dingen.

„Hè, wat lastig," zei Hannes tegen zichzelf, „met een lege maag kan ik niet vrolijk zijn, ik zal maar gauw wat brood gaan kopen." Hij greep in zijn zak, maar ontdekte tot zijn teleurstelling, dat hij helemaal geen geld had. Daar had hij nog niet eens over nagedacht. Troosteloos sjokte hij voort. De avond begon te vallen en de lampen flitsten aan. Het was al heel laat in de avond toen Hannes aan de andere kant van de stad op een grote landweg kwam, die naar een polder met boerderijen voerde. De ganse nacht liep hij in het donker over de weg. Zo nu en dan ging hij wel eens op het gras zitten om wat uit te rusten, maar hij kon niet slapen. De honger hield hem wakker. Toen de eerste zonnestralen in het water langs de weg schitterden, hoorde hij plotseling een zacht stemmetje, dat zei: „Hannes, wat ben jij toch een domme jongen."

Hannes schrok op en keek verwonderd om zich heen. Er was

Op het spreekuur van

DOKTER HAMERZAAG

„Jacobien heeft mazelen
En heel erg, mevrouw;
Zij moet naar het ziekenhuis,
Want ze valt haast flauw.
Mopke, die zo heerlijk gaapt,
Iedere ochtend zich verslaapt,
Moet direct haar bedje uit.
En Flip ook, die kleine guit,
Want, u kunt het zelf wel zien,
Pips is schoolziek, niet misschien?
Harlekijntje vindt het fijn
Ook een keertje ziek te zijn.
En de dikke, bruine beren
Spelen liever dan ze leren.
Wat u zelf betreft, mevrouw,
U bent lui en klaagt te gauw...."

Zo geeft dokter Hamerzaag
Antwoord op een klacht of vraag.
Ieder gaat er boos vandoor,
Vindt hem lang niet aardig, hoor.
Mams mag dokter Hamerzaag
('t Is haar zoon) bijzonder graag.
Hij is eerlijk en terstond
Praat hij iedereen gezond,
Luistert kalm naar klacht en vraag...
Leve, dokter Hamerzaag!

niemand te zien en hij keek in het heldere water. Weer hoorde hij het stemmetje. „Je hebt tegen je vader gezegd, dat je gemakkelijk aan de kost kunt komen, laat nu eens zien wat je kunt!"

Hannes keek in de richting van waar het geluid kwam en ontdekte op een tak van een dikke boom een klein vogeltje, dat hem nu vriendelijk toelachte.

„Wat moet ik toch beginnen?" vroeg Hannes met tranen in zijn ogen.

„Dat zal ik je vertellen," zei het vogeltje, dat nu een beetje dichterbij kwam. „Luister eens goed naar mij. Jij wilt graag zingen en springen. Dat is prachtig, wij vogeltjes doen dat altijd. Het is heel gezond. Maar we moeten tegelijk zorgen dat we aan de kost komen."

„Hoe moet ik dat doen?" vroeg Hannes.

„Let op," zei het vogeltje. „Jij kunt met springen je brood verdienen, als je maar handig bent. Je zoekt een flink stuk touw en gaat daarmee langs de huizen en boerderijen. Dan klop je op de deur en zegt: „Hier is Hannes de springer." Dan moet je niet lachen, maar je begint te springen, zoveel je maar kunt, terwijl je het lied zingt van Moeder, hoeveel pannekoeken, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 enzovoort. Je gaat zolang mogelijk door en als je niet meer kunt, maak je tenslotte een diepe buiging en roept: „Die pannekoeken heb ik alweer verdiend." Dan zul je zien dat de boerin ze voor je bakt en jij hebt weer een volle maag. En als je weer honger hebt, ga je naar de volgende boerderij."

„Dat is een prachtig idee," riep Hannes en ging direct op pad. Bij de eerste boerderij vroeg hij aan de knecht een stuk touw, dat hem graag gegeven werd. Midden op de weg maakte Hannes de eerste sprongen en meteen ontdekte hij, dat springen met een touw moeilijker is dan zo maar in het wilde weg. Niettemin zette hij flink door en zo kwam hij al spoedig bij de eerstvolgende boerderij, „De Pinkhoeve" genaamd.

Met het touw in zijn handen liep hij het erf op. In de deuropening

stond een dikke boerin met de handen op de heupen. Nog voor zij iets kon zeggen, zwaaide Hannes zijn touw al door de lucht en terwijl hij al druk aan het springen was, riep hij luid: „Ik ben Hannes de springer!"

„Wat zou dat?" vroeg de boerin.

„Moeder, hoeveel pannekoeken, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7," zei Hannes en hij sprong maar door, totdat hij bij de zestigste pannekoek met een plof op de grond zakte

Hannes was doodmoe, maar de boerin lachte, dat de tranen over haar wangen rolden. De jongen zette zijn afgevallen muts weer op zijn hoofd en kroop overeind.

„Kom maar binnen," zei de vrouw. „Ik zal de pannekoeken voor je bakken."

Hannes volgde haar naar de keuken, waar zij uit de kast een grote koekepan en meel en boter haalde. Intussen vertelde Hannes van het vogeltje dat hem de goede raad had gegeven en dat hij op deze manier de kost wilde verdienen. Hij vertelde er echter niet bij, dat hij thuis weggestuurd was, want dat zou de boerin vast niet zo mooi vinden. Al gauw was het beslag klaar en toen duurde het niet lang, of de eerste pannekoek vloog uit de pan. Hannes kreeg een bord met een mes en een grote pot stroop. Hij had nog steeds flinke honger en het smaakte hem dus opperbest.

Nauwelijks had hij de eerste pannekoek met stroop naar binnen of de tweede lag reeds op zijn bord. Na de tweede kwam de derde, de vierde enzovoort.

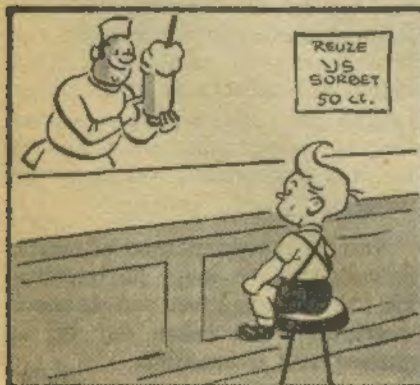
Na een half uurtje veegde Hannes zijn mond af en zei: „Mevrouw, ik dank u wel, ik heb nu genoeg gegeten."

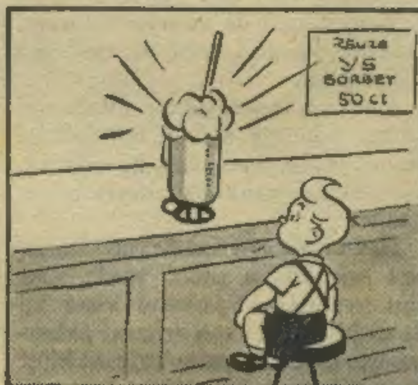
„Wat zullen we nou hebben?" vroeg de boerin, die nog steeds ijverig aan het bakken was. „Ik dacht dat jij zestig sprongen had gemaakt?"

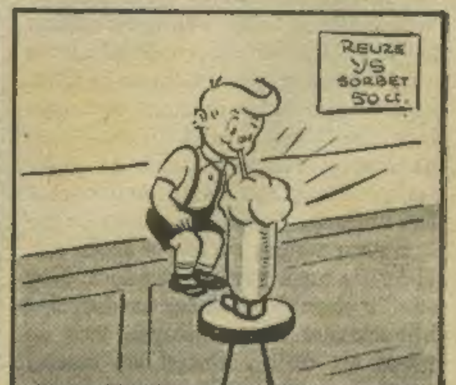
„Ja, dat is zo, maar ik blief nu heus niet meer," zei Hannes.

„Dat hebben we niet afgespro-

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

ken," lachte de boerin. „Jij eet al de pannekoeken netjes op en daarmee uit!"

Met heel veel moeite kon Hannes er nog twee, drie naar binnen krijgen, maar toen gaf hij het toch op. Zijn buik was zo dik geworden, dat hij bijna voorover viel. Hij voelde zich ziek en erg ongelukkig en was niet in staat weer op pad te gaan. Het ergste van alles vond hij nog, dat hij met zo'n dikke buik niet meer kon springen en zelfs geen adem had om te zingen.

Die nacht mocht hij op de boerderij blijven slapen, maar hij deed geen oog dicht. Toen de zon reeds lang weer aan de hemel stond, lag Hannes nog steeds ziek in bed en toen kon hij niet anders of hij moest de boer en de boerin het hele verhaal vertellen.

En nog dezelfde dag bracht de boer hem met paard en wagen naar zijn ouders terug.

Hannes Koperdraad had eindelijk geleerd, dat je niet door het leven kunt komen met zingen en springen, maar dat er ook hard gewerkt moet worden!

De Rode Ridder op jacht

II

Zijn parelgrijze staart breed uitgewaaierd, remt de rode valk zijn vaart. Wat ritselt daar in de dorre ruigte? Stil wiekelend hangt de torenvalk boven de nietsvermoedende grauwe veldmuis. Daar zakt hij een eindje en houdt weer stil. Een laatste nauwkeurige blik. Zijn slanke lichaam richt zich omlaag. De staart vouwt hij samen en de smalle vleugels trekt de jager tegen zich aan. Steeds sneller gaat het omlaag. De felgele poten strekken naar voren, de tenen slaan uit. Hela, de muis gaat er vandoor. Nog sneller stort de valk ter aarde, volgt bliksemsnel de wendingen van de prooi en duikt. Poten en snavel graaien tussen de grasprieten.

Maar tevergeefs, de muis verdween juist bijtijds in zijn hol. Even blijft de valk nog zitten, dan kiest hij weer het luchtruim. Een lange spriet verdord gras, die aan zijn poot is blijven hangen, trekt hij er met zijn snavel af.

Zo zwalkt de valk over de vlakte. Daar hangt hij weer, kop in de wind. Blijkbaar heeft hij iets gezien, een eind van hem vandaan. In scheervlucht gaat de valk er op af en stort zich met opstaande vleugels in het mos. Ditmaal is het raak. De vette kever verdwijnt door het ruime keelgat.

Verder gaat de zwerftocht weer. Aan de bosrand kiest de valk een uitkijkpost.

Plots verandert de torenvalk zijn rechte houding in een horizontale stand. Hoep, daar ploft hij omlaag. Die dikke sprinkhaan heeft hij te pakken.

Het wordt tijd dat de rode ridder een behoorlijke prooi vindt voor zijn vrouwtje. Speurend kiest hij de richting van een schraal akkerlandje. Ook een grote buizerd kijkt daar uit naar de grauwe knagers. De valk is niet gesteld op die mededinger. Door snel om hem heen te vliegen en schel kiekerend op hem te stoten, tracht hij de logge rover schrik aan te jagen en hem te hinderen. De buizerd laat zijn plager kalm begaan, af en toe geeft hij slechts een nijdige klap met zijn machtige vlerk.

Even later zitten ze beiden op een paaltje. Kijk, de buizerd heeft wat in de gaten. Zijn wieken gaan omhoog en na een korte fladdervlucht ploft de logge rover neer. Die muis is er geweest.

Onze valk is het geluk niet bijster gunstig gezind. Tot overmaat van ramp nadert er nog de gedaante van een overbezorgde wulp. Zijn luide, zenuwachtige stem maakt het tumult nog groter en de valk kan niets anders dan er vandoor gaan.

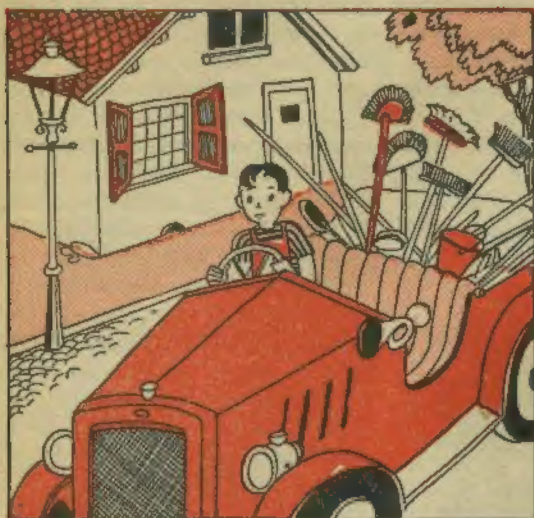
Eindelijk, na vele vergeefse stootduiken, heeft de rode jager succes. Verheugd rept hij zich naar het nest, de muis in zijn poot. „Priééé." Een bibberende roep verkondigt zijn komst. Spoedig staat het vrouwtje op van de eieren en komt haar gemaal tegemoet. „Het eten is laat vandaag," mompelt ze en onder veel wiekgefladder neemt ze de muis over en eet hem smakelijk op.

Zo gaat de tijd voorbij aan het valkenpaar. De roestbruine eischalen worden de een na de ander verbroken en een nieuwe generatie dient zich aan: vier witte donsjongen met blauwige piepsnaveltjes en helder glanzende kijkers. En, niet te vergeten, vier hongerige maagjes.

Van de vroege morgen af zwalkt de valk rond en jaagt hartstochtelijk tot de holle kreet van de bosuil weerklinkt, ten teken dat hij de muizenjacht overneemt.

P. D.

Simpie Kannalles

41. „Ik moet alles opruimen, alles schoonmaken vóór Tunneke thuis is," riep Siempie zodra hij weer alleen was. „Ik moet materiaal hebben, stoffers en bezems en dweilen en boenders! Nu niet geaarzeld!" En Siempie stortte zich op zijn autootje en met razende snelheid reed hij naar het dorp. Van het laatste geld dat hij nog had, kocht hij in een paar winkels bijna genoeg spullen om er een hele stad mee schoon te maken. Hij laadde dat alles in zijn autootje, dat natuurlijk boordevol kwam te zitten. Overal staken stelen en borstels naar buiten en het geheel leek wel een reusachtige kastanjedop. Zo aanvaardde Siempie met grote vaart de terugtocht.

42. Siempie wilde gauw weer terug zijn en hij reed wel tachtig kilometer in het uur. Op een kilometer afstand van huis gaf hij nog eens extra-gas en meteen had hij daar spijt van, want door de schok kwam een bezem voor zijn ogen terecht. Even zag hij niets en toen hij de bezem had weggeduwd, ontwaarde hij vlak voor zich een voetganger. Het was de Indischman, die Siempie kort tevoren kletsnat had gemaakt. Archibald week naar rechts uit, maar op het laatste moment sprong de man ook naar rechts en — met een bons kwam de Indischman op de motorkap terecht en van ontzetting vergat Siempie te stoppen.

43. Vlak voor zijn huis kwam Siempie tot bezinning en liet hij zijn auto stilstaan. „Nu zul je het hebben," mompelde hij uitstappend, „die man is natuurlijk razend." „Het spijt mij ontzettend," begon hij, maar de Indischman sprong vrolijk van de motorkap af en snelde met uitgestoken armen op Siempie toe. „Heerlijke jongeman," riep hij, hem omhelzend, „ik heb nooit auto willen rijden maar nu weet ik hoe prettig het is. Men vliegt langs de weg, een frisse wind waait door de haren! Ik koop je auto, ik geef je er vijfhonderd gulden voor!" Daar zou ik alle schade van kunnen betalen, dacht Siempie. Dan zou ik Tunneke geen verdriet hoeven te doen. Maar ik wil mijn auto niet missen!

44. „Denkt u er maar eens over na," zei de ander. „Komt u gerust naar mij toe als u hem wilt verkopen." „Nee," zei Siempie, „ik verkoop hem toch niet!" En meteen begon hij zijn auto uit te pakken. Beladen met bezems en stoffers ging hij het huis binnen. Laat ik nu verstandig zijn en geen rommel maken, bedacht hij onderweg. Ik zal die spullen netjes in de schuur leggen. Zo strompelde hij met zijn last naar de schuur. Hij deed met enige moeite de deur open en — van ontsteltenis moest hij zich aan diezelfde deur vastgrijpen om niet te vallen. In de schuur stonden keurig naast elkaar bezems en stoffers en zwabbers en ragebollen in overvloed. Siempie had alles voor niets gekocht. *Wordt vervolgd*

DE ALLEDAAGSE DINGEN

Kurk

De uitvinding van het gebruik van kurken in de ons zo bekende vorm van „proppen-voor-de-fles" moet toegeschreven worden aan de pater-keldermeester van de abdij van Haut-Villers, Dom Perignon (1670-1715).

Waar komen die kurken vandaan? De voornaamste leverancier van dit plantenweefsel is de kurkeik, een boom, die ongeveer tien meter hoog kan worden. De bast van die boom dient in de eerste plaats om het hout te beschermen tegen te groot vochtverlies en tegen beschadiging, maar verder wordt die bast ook benut voor allerlei doeleinden in de industrie.

De bast of schors van veel bomen heeft vaak iets bijzonders. In de een zit specerij of geneeskrachtige stof (denk maar aan kaneel, kinine enzovoort); de andere is weer zo taai, dat men er lichte kano's van kan maken, zoals sommige Indianen doen; of ze is geschikt om er zomerwoningen mee te bekleden, zoals bij de Tongoezen en Jakoeten in Siberië; men kan

er ook allerlei kleinere en nuttige voorwerpen van vervaardigen, zoals tabaksdozen en snuifbakjes.

De kurkeik, waaraan we nu vooral onze aandacht wijden, groeit in de landen, die aan de Middellandse Zee grenzen. De bast, die langs de stam en de dikste takken ongeveer een hand dik is, heeft acht tot tien jaar nodig om tot volle was-

dom te komen. Als de tijd gekomen is, wordt zo'n boom ontmanteld. Men maakt een ringsnee beneden aan de voet en vlak onder de eerste takken. Dan nog twee loodrechte sneden aan weerskanten van de boom en dan wordt de schors er in de vorm van twee grote troggen afgehaald. Het eigenaardige is, dat de boom niet lijdt onder die behandeling, maar dat alleen de vruchtafzetting er de terugslag van ondervindt. Die halve troggen worden in schuren gedroogd, weer bevochtigd, later gekookt en geperst.

Een kurkeik blijft altijd groen en de bladeren, die dik en lederachtig zijn, blijven wel drie jaar aan de boom zitten. Van een gewone kurkeik krijgt men tien tot twaalf oogsten, elke tien jaar leveren zij gemiddeld zeven tot acht kilo kurk en uit een kilo kurk snijdt men honderdtien gewone kurken. Van de minderwaardige kurkplaten maakt men de drijfkurken, die je vaak aan vissersnetten ziet of op het strand vindt, en de dobbertjes, die aan jullie vistuig zitten. *V. L.*

Margootje

Ied're morgen om half acht
  Is het tijd om je te wassen;
Nee, Margootje, géén grimassen.
  Ik ben heus toch niet zo dom,
Da'k met zeep in je oogjes kom.
  Toe, blijf nu eens even staan
Het wassen is toch zó gedaan!
  Nu nog even schone oren,
Anders kun je heus niet horen
  wat de juf op school je zegt.
Hou je hoofd toch even recht.
  Zo, nu ben je al weer klaar,
En nu vlug ontbijten maar.
  En Margootje, géén grimassen
Als 't wéér tijd is je te wassen.
  'k Wil gráág, dat je nu eens lácht,
Morgenochtend om half acht!

H. de Jong

DE KLEINE GOOCHELAAR

Op een dag, dat de leden van het gezin gezellig bij elkaar zijn, deelt Jantje plotseling mee, dat hij een fles heeft zien staan, die niet deugt. „Midden in het glas zitten een paar gaatjes," zegt hij. Maar die gaatjes zijn zo klein, dat hij alleen ze kan zien.

Niemand gelooft hem natuurlijk, maar Jantje houdt star en stijf vol, dat het waar is. Natuurlijk vraagt zijn vader hem die fles te tonen. Dat doet Jantje. Hij haalt een fles uit de keuken en laat die aan zijn vader zien. Die bekijkt haar aan alle kanten en zegt dan, dat die fles in orde is. Jantje zegt het tegendeel te kunnen bewijzen. Laat vader maar eens een lucifer aanstrijken en achter de fles houden, precies zoals de tekening aangeeft en dan krachtig tegen de fles blazen, dan zal hij zien, dat hij door de fles heen blaast, want de vlam van de lucifer wijkt van hem weg. Het lijkt net of er helemaal geen fles tussen zijn mond en de lucifersvlam in staat. Vader doet het en het klopt inderdaad.

Het geheim? Doodeenvoudig. Natuurlijk wordt niet door de fles heengeblazen, doch de lucht glijdt om de ronde fles heen. Bij krachtig blazen wordt de lucifer uitgeblazen, precies alsof er zich geen fles tussen mond en vlam in bevond.

HOE MAAKT DE ZON EEN REGENBOOG?

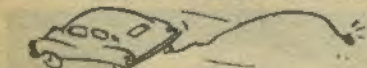
Een regenboog verschijnt altijd in de lucht tegenover de zon. Iemand, die dus naar een regenboog kijkt, staat vrijwel met zijn rug naar de zon. Een regenboog is te danken aan de buiging en de weerkaatsing van de zonnestralen in de regendruppels in de lucht.

Het witte zonnelicht is in werkelijkheid samengesteld uit alle kleuren; valt nu dat licht op een regendruppel, dan worden de kleuren als het ware van elkaar gescheiden, omdat de ene kleur meer ombuigt dan de andere. De achterzijde van al die ronde regendruppels kaatst die gescheiden kleuren — violet, indigo, blauw, groen, geel, oranje, rood — terug en zo ziet het menselijk oog dan een regenboog.

Hetzelfde is soms het geval bij het besproeien van een tuin. Dan ziet men in de fijne, verspreide waterstraal een hele kleurenpracht. Ook dat is niet anders dan het witte zonlicht, waarvan de kleuren door de kleine waterdruppeltjes worden gescheiden en weerkaatst.

ONZE WONDERE WERELD

OOK EEN MANIER. DIT JONGETJE BOND HET EIND VAN EEN TOUWTJE AAN DE WAGEN VAN ZIJN VADER EN HET ANDERE EIND AAN ZIJN ZIEKE KIES. DE MOTER DEED DE REST

DEZE VOGEL UIT BRITS-INDIË IS ERG NIEUWSGIERIG. ZIJN ROEP KLINKT ALTIJD DUIDELIJK ALS: WIE BEN JIJ?

DE EEUWIGE UITKIJKPOST. EEN STENEN FORMATIE IN NEWFOUNDLAND, DIE AL EEUWEN WIND, WATER EN MIST TROTSEERT.

DEZE CAKE IS "MAAR" VIER EN EEN HALVE METER HOOG HIJ WERD GEBAKKEN IN CALIFORNIË EN 10.000 LUI KREGEN ER EEN STUKJE VAN.

KIT KARSON, DE HEL

LD VAN DE PRAIRIE

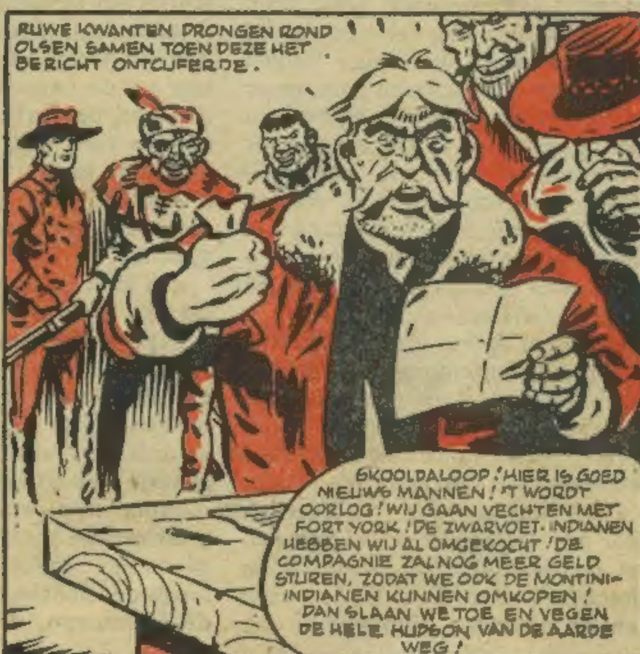

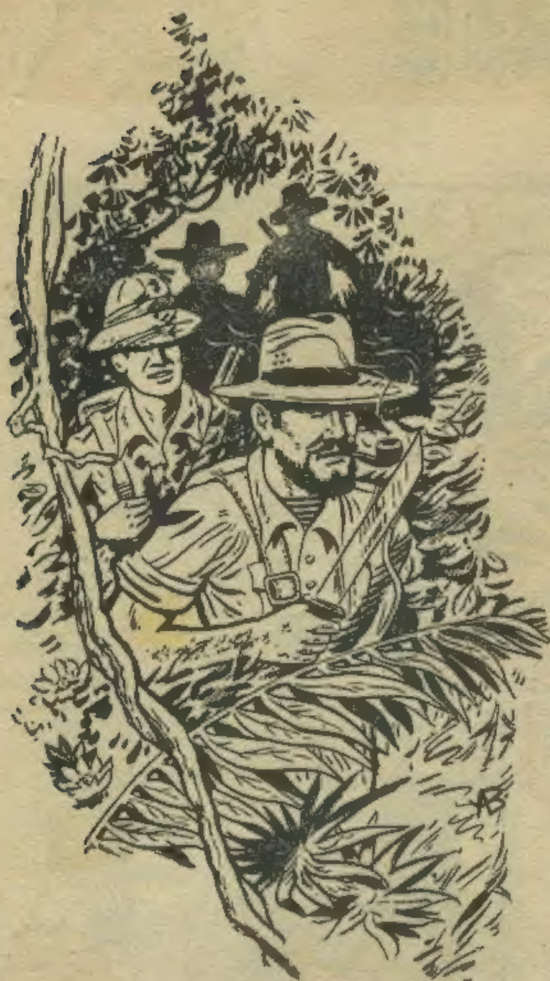

Een avontuur

door Carlo Muntinck

Bijna een jaar was Jan van Woerden nu al in dienst van een olie-onderneming en het beviel hem daar best. Hij had er helemaal geen spijt van, dat hij indertijd geëmigreerd was. Zijn ouders hadden het wel niet prettig gevonden, dat hun enige jongen zo ver van hen vandaan ging, maar toen een vriend van zijn vader hem had aangeboden in Bogota op het hoofdkantoor van de oliemaatschappij te komen werken, vonden ze toch allebei, dat hij die kans niet mocht laten voorbijgaan.

Het was heerlijk daar in Bogota en hij had al heel wat vrienden.

Beneden, op het grote plein, was het op deze lentemorgen een drukte van belang. Armoedig geklede Indianen uit de bergstreken waren op ezeltjes en lama's naar de stad gekomen om inkopen te doen.

Plotseling werd Jan van Woerden door het zoemende geluid van een bel opgeschrikt. Hij moest bij de directeur komen. Toen hij de kamer van de directeur binnenging, zag hij verscheidene mensen, die hij niet kende. Er was een baardige man en een paar jonge Amerikanen, die druk stonden te fluisteren. De directeur stond op en stelde hem aan de man met de baard voor, die José Florino bleek te heten. Ook de twee Amerikanen, Billy Brown en John Hopper, drukten hem de hand.

„Meneer van Woerden," zei de directeur, toen ze allemaal zaten, „ik zal u vertellen, waarom ik u heb laten roepen. Er gaan namelijk geruchten, dat er in het grensgebied van Columbia en Brazilië olie in de grond zit. Eigenlijk zijn we er wel zo goed als zeker van, maar nu wilde ik er een kleine expeditie op uitsturen om bevestiging van die vermoedens te krijgen. De aanvoerder van dit troepje is meneer Florino hier en de twee andere heren zijn ook van de partij. We zijn echter nog op zoek naar een vierde man en als u er iets voor voelt, kunt u dat zijn. Ik zeg u vooruit, dat die tocht niet geheel zonder gevaar is."

„Ik ga heel graag mee, meneer," zei Jan.

„Dat verwachtte ik ook," antwoordde de directeur. „Het lijkt me het beste, dat u dan maar meteen begint alles voor uw vertrek in orde te maken. Over een week gaat de expeditie op pad!"

Bijna drie weken na de dag, waarop deze bespreking had plaatsgevonden, trokken vier mannen langs de dichtbegroeide oever van de Putumayo, de oostelijkste zijrivier van de Amazone. Gedurende tien dagen hadden de vier mannen de eindeloze stroom gevolgd en tot nog toe hadden ze weinig hindernissen op hun tocht ontmoet. 's Avonds zetten ze de draagbare tent op, die aan vier personen plaats bood, terwijl ze om beurten de wacht hielden. De prachtige, ongerepte natuur om hen heen werd langzamerhand moeilijker doordringbaar. Dikke lianen hingen als kabels van de ene boom naar de andere.

Florino, die een jarenlange ervaring had in dit gebied, ging voorop. Dwars over zijn rug droeg hij een Winchester en op zijn heup bungelde een zware revolver. Tegen de avond schepten ze wat water uit de rivier, filtreerden het en zetten thee. Dan ging er een op wacht staan en de anderen zochten hun veldbed op.

Zo ging het iedere dag. Ze hielden noordelijk aan en kwamen tenslotte in het stroomgebied van de Yapura. Hier, in de vochtige hitte van de evenaar, vertoonde de natuur zich in al haar woestheid. Door een gebied, dat nog slechts weinig blanken voor hen hadden betreden, baanden ze zich een weg. Ze naderden nu de grens van Brazilië. Met hun vlijmscherpe kapmessen werkten ze zich door de dichte begroeiing, terwijl er steeds één het geweer in de aanslag hield. Deze streek was het geliefkoosde jachtgebied van de jaguar, de Zuidamerikaanse tijger en bij een ontmoeting met deze geduchte rover kon hun leven van seconden afhangen.

Tegen de middag viel het de vier mannen op, dat het geboomte steeds dunner werd. Plotseling week het geboomte. Ze stonden aan de rand van een uitgestrekte vlakte en in het midden daarvan bevond zich een enorm meer. Een haag van grote, diepblauwe bloemen strekte zich over honderden meters uit. Ademloos keken de mannen naar die wondere pracht.

„Ik wist niet, dat dit bestond," zei Florino, toen hij van zijn verbazing was bekomen. Terwijl ze stonden te kijken, begon het kalme water plotseling te zieden. Er

in het oerwoud

kwamen kringen aan de oppervlakte, die snel groter werden. Daarna, even onverwacht als het in beroering was gekomen, werd het water weer rustig. „Eigenaardig," zei Florino, „ik vermoed, dat de bodem hier vulkanisch is."

Dan trok de kleine expeditie verder. Ze gingen langs het meer, door een zee van sterk geurende bloemen. Kort na de middag hielden ze halt. Aan de zacht-glooiende oever van het meer sloegen de vier mannen hun bivak op. Billy Brown bereidde het voedsel en Jan van Woerden had zijn geweer uit elkaar gehaald en maakte het zorgvuldig schoon. Florino scheen zich niet erg op zijn gemak te voelen. Hij antwoordde verstrooid, als ze hem iets vroegen, en onder het eten keek hij voortdurend naar het dichte struikgewas.

Plotseling klonk er uit de richting van het water een dof gebulk. Florino greep zijn geweer en stormde de tent uit. Ook de anderen sprongen op en toen ze buiten kwamen, zagen ze, dat hun aanvoerder met een starre vinger naar het meer wees. Toen zag Jan, wat de man had doen schrikken, en met ingehouden adem keek hij naar de nachtmerrie daar voor hem. Uit het water verrees een beest, zoals hij het zich in zijn benauwdste dromen niet zou hebben kunnen voorstellen. Het was, met de geweldige staart mee, zowat vijftien meter lang en had een hoogte van bijna vier meter. De bruin- en geelgevlekte huid was met grote knobbels bezaaid en over zijn nek welfde zich een leren schild, dat zich als een waaier uitspreidde. Maar het ergste was de kop, zeker driemaal zo groot als die van een paard en eindigend in een enorme snavel. Drie grote horens stonden als een geduchte wapenrusting op de geweldige schedel en een paar grote, woedende ogen keken knipperend naar de vier mannen. Het monster had zich in zijn volle lengte opgericht en maakte nu aanstalten om aan land te gaan.

Jan van Woerden dacht aan zijn geweer, waarvan de onderdelen netjes op een doek lagen. Ten einde raad trok hij zijn revolver, maar hij begreep, dat hij daarmee niet veel zou uitrichten tegen deze kolos. Ondanks zijn angst schoot hem te binnen, dat hij dit dier eerder had gezien, zij het dan ook op een plaatje. Dit monster was de driehoorn, die tot de verschrikkelijke familie der dinosauriërs behoorde. Volgens de geleerden waren deze dieren al een paar honderdduizend jaar uitgestorven.

Met dreunende stappen kwam het op hen af. Intussen hadden Brown en Hopper hun wapens gegrepen en richtten die snel op het aanstormende monster. Bijna tegelijk knalden de schoten, maar het leek alsof de kogels geen uitwerking hadden op de gepantserde huid, want de driehoorn vertraagde zijn vaart niet. Brullend van woede viel hij aan en er bleef de vier mannen niets anders over dan de vlucht. Het leek alsof de dinosaurus het speciaal op Florino had gemunt. Deze rende voor zijn leven, maar de kolos won steeds meer op hem en boog zijn kop reeds voor de dodelijke stoot. Opnieuw schoten de beide Amerikanen en ditmaal had hun salvo meer succes. De driehoorn bleef staan en er ging een rilling door het reusachtige lichaam. Inmiddels had Florino zich hersteld. Hij liet zich op een knie vallen, schouderde zijn geweer en mikte koelbloedig op de verschrikkelijke kop. Het schot knalde en de kogel ging dwars door een van de grote, kwaadaardige ogen. De dinosaurus stootte een rochelend gebrul uit, draaide zich om en liep waggelend in de richting van het meer. Aan de rand van het water zakte hij door zijn poten, viel op zijn zij en verdween met een plons in de diepte. Hijgend keken de vier mannen naar de kringen, die de plaats aangaven, waar het monster was verdwenen.

Toen ging Florino de tent binnen en stopte zijn pijp. „Het was dus toch geen vulkaan," zei hij droog. „Je had er een foto van moeten maken, Jan, dan had je goud kunnen verdienen."

Jan van Woerden lachte witjes. „Ik ben al blij, dat we er levend af zijn gekomen."

„Ik ook, nou je 't zegt," grinnikte Florino.

Het was hun enige avontuur, maar als Jan er aan denkt, krijgt hij nog kippenvel.

De kleine knutselaar

Een handwerkje voor de meisjes

SERVETBANDJE VOOR BROERTJE OF ZUSJE

Welke grote zus wil niet eens iets aardigs maken voor haar kleinste broertje of zusje? Hier is een leuk handwerkje, dat maar weinig materiaal en ook niet zo veel tijd om het te maken vraagt.

Je knipt de servetbandjes van dubbele stof en je neemt hiervoor wit of gekleurd katoen of linnen.

Op een der lapjes teken je met behulp van carbonpapier de vogeltjes of de andere motiefjes. Deze patroontjes worden met zijde in zachte tinten geborduurd. Als het borduren klaar is, naai je de twee lapjes tegen elkaar. Aan de ene kant zet je een knoopje en aan de andere kant van het servetbandje maak je een klein knoopsgaatje, zoals je op de tekening kunt zien.

ONS ROODBORSTJE

Het bestaat uit vijf stukjes karton. A is het kopje, B het lijf. De puntlijn geeft aan tot waar het kopje achter het lijf wordt bevestigd. C is de staart. D de beide vleugels. No 1 hiervan komt aan de voorkant, dus naar je toe. No 2 komt aan de andere kant van het lichaam.

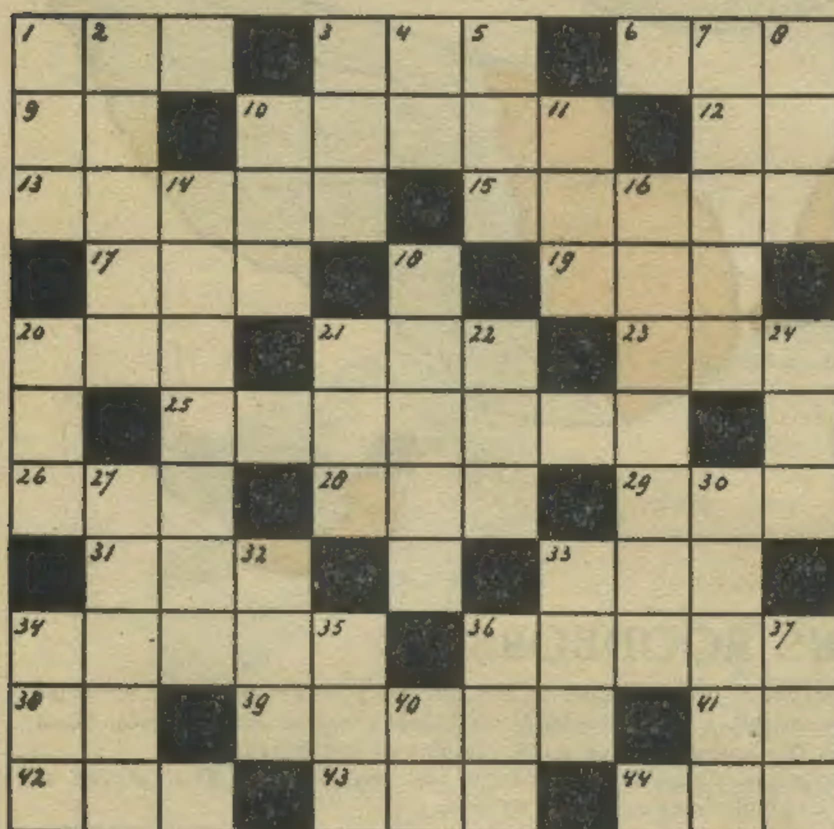
Kleuren zoals aangegeven. Vleugels, kop en staart bevestigen met een pennetje. Dan blijven ze beweegbaar en kunnen ze in alle mogelijke standen gezet worden.

WE TEKENEN EEN SCHIP

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Gedeelte van je haar
3 Het is vervelend, als je dit hebt, maar als iemand je dan aan het schrikken maakt, gaat het wel-eens over
6 Een van je grootouders
9 Voorzetsel
10 Voedsel, dat de bijen verzamelen
12 Door paard getrokken slede
13 Muiter; iemand, die weerspannig is
15 Lekkernij van de banketbakker
17 Kippenverblijfplaats
19 Lang, smal en plat plankje
20 Voorzetsel
21 Schuimend mengsel van water en zeep
23 Gedicht of vers
25 Krijg je nu en dan om kleine dingen zelf te kopen
26 Liefkozende streling
28 Bewoner van Ierland
29 Zanger met een lage stem
31 Afkorting voor Antonia
33 Huid
34 Hardvochtig, meedogenloos
36 IJzeren staven, waarop treinen en trams rijden
38 En dergelijke (afkorting)
39 Hiervoor sta je, als je in het postkantoor geholpen wordt
41 Ouderwetse lengtemaat
42 Gat in de kiel van een schip
43 Kledingstuk voor meisjes en vrouwen
44 Meisjesnaam

Van boven naar beneden:

1 Versleten lap; vod
2 Soort toneelspel, waarin niet gesproken, maar gezongen wordt
3 Slaapplaats van konijnen onder de grond
4 Voorzetsel
5 Kolenbak naast de kachel
7 Feestje; ook wel spelletje dam of schaak
8 Artikel (afkorting)
10 Kip
11 Bittere vloeistof
14 Brandstof voor motoren
16 Heerlijke voorjaarsvrucht
18 Projectiel uit een schietwapen
20 Soort pap; eigenlijk dunne pudding
21 Lange lat, die bij sneeuwsport wordt gebruikt
22 Voorzetsel
24 Bosplantje
27 Planeet
30 Iedereen; allemaal
32 Ogenblik
33 Ton
34 Bevestiging; ook bron
35 Droog
36 Latwerk, waaraan wasgoed kan drogen
37 Groente
40 Jongensnaam

TELEGRAM IN CIJFERS

TELEGRAM

15-12-16-11-18 6-14 9-16-4 7-16-2-5-18-7-8 14-12-13

13-12-11-7-16-4-12-17-15-10-16-4-8 10-15-1-6-2-3-16-10

In een klein dorp, ver van de grote stad, woonde een jongen, die, toen hij van school kwam, graag naar de H.B.S. wilde. Dat kon wel, want dan mocht hij zolang bij zijn grootouders in de stad wonen. Maar eerst moest hij toelatingsexamen doen. Opa en oma vonden het natuurlijk goed, dat hij dan alvast een paar dagen kwam logeren. Toen hij het examen had gedaan, was hij zo blij met de uitslag, dat hij het direct aan zijn ouders wilde vertellen. Hij zou de volgende dag wel naar huis gaan, maar hij kon niet wachten en stuurde een telegram. Wat zou daarin hebben gestaan? Dat moeten jullie nu zelf maar eens uitpuzzelen, want ik heb in plaats van de letters, cijfers gezet. Elke zelfde letter heeft ook hetzelfde cijfer.

Zoek dus eerst de woorden, die in de omschrijving bedoeld zijn, zet in plaats van de daarbij aangegeven cijfers de goede letters en vul deze letters dan ook in op het telegram. Als je dus weet, welke letter bijvoorbeeld het cijfer 15 voorstelt, kun je alle cijfers 15 door die letter vervangen. En zo ga je maar door.

1 Vele bomen vormen een 9-12-2
2 Op een 14-5-12-14 kun je kijken hoe laat het is.
3 Een 13-1-7 is een lastig insect, dat 's nachts zo naar om je hoofd kan jengelen.
4 Een papegaai wordt vaak 5-12-11-11-16 genoemd
5 Nieuws en advertenties lees je in de 14-11-18-4-10
6 Een 18-8-8-16-11 is een giftig slangetje, dat ook in ons land voorkomt
7 Heel zuur is een 17-6-10-11-12-16-4 maar ook heel gezond.
8 Stamppot van peen, uien en aardappelen heet 15-1-10-2-3-12-10

DE DRIE VEERTJES

Hier is weer eens een grapje, dat je in een gezelschap met succes kunt vertonen.

Leg drie veertjes of donsjes op de rug van je linkerhand en vraag dan aan de omstanders of ze in staat zijn het middelste veertje of donsje weg te blazen, doch zo, dat de twee buitenste blijven liggen.

Laat ze maar gerust proberen; geen der omstanders zal het kunstje gelukken.

Wanneer ze je dan vragen het eens voor te doen, hou je met de wijsvinger en de ringvinger van de rechterhand de twee buitenste veertjes vast (zoals de tekening aangeeft) en blaast dan het middelste veertje kalm van je hand weg.

★

RAADSELS

1. Welk lood is geen metaal?
2. Hoeveel boterhammen kan men van een heel brood snijden?
3. Iedereen wil het graag worden, maar als men het eenmaal is, zou men het liever niet willen zijn. Wat is het?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Namenlegpuzzle

H	E	N	D	R	I	K
J	O	H	A	N	N	A
A	B	R	A	H	A	M
A	D	R	I	A	N	A
J	A	C	O	B	U	S
A	N	T	O	N	I	A
B	E	R	N	A	R	D

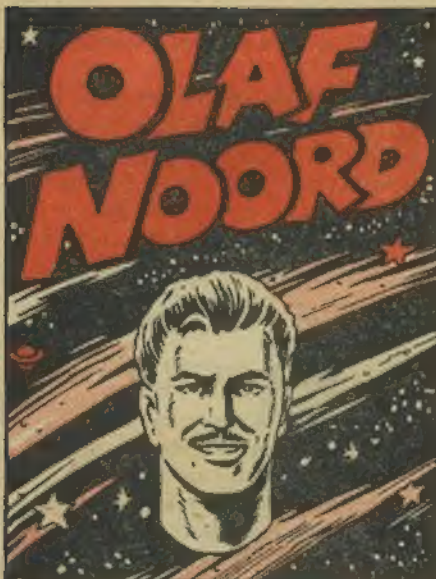
Invulraadsel

Z	E	E	S	T	E	R
K	*A*	S	T	E	E	L
L	E	*K*	K	E	R	S
S	O	L	*D*	A	A	T
P	O	T	L	*O*	O	D
V	L	I	N	D	*E*	R
K	A	P	S	T	O	*K*

Schuin van boven naar beneden lees je het woord ZAKDOEK.

Hoeveel mensen waren er aan het strand?

Er was nog een heer, een dame en een jongen.

OLAF NOORD

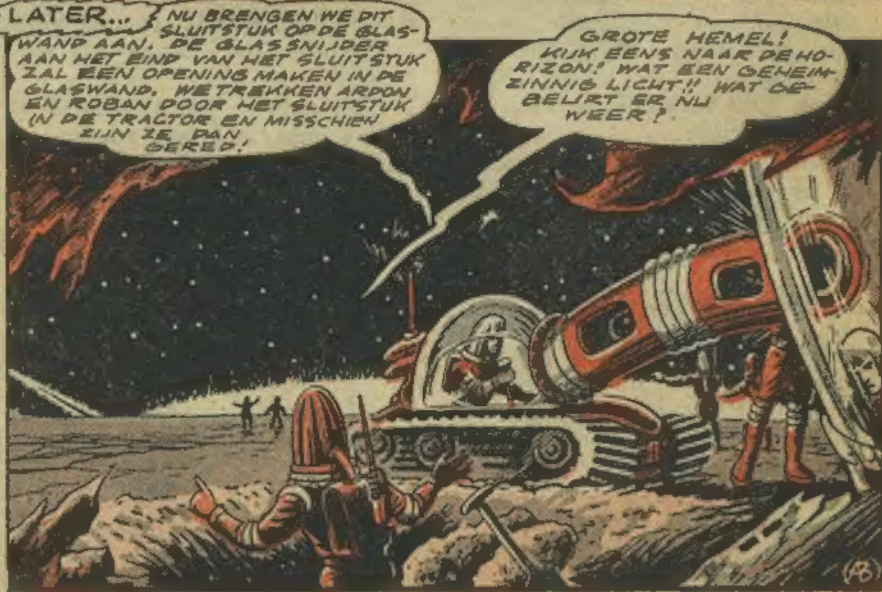

ONZE HULP IS HIER OVERBODIG, MANNEN! IK VRAAG ME AF WAAROM DEZE WEZENS ZICH ZELF TE PLETTER VLOGEN! WAAROM ANTWOORDDEN ZE NIET MEER? ZULLEN ZE MET MOTORSTORING TE KAMPEN HEBBEN GEHAD?
HET IS VREEMD! ZE ZULLEN TOCH WEL EEN RESERVE MOTOR GEHAD HEBBEN! BOVENDIEN WAS ER RUIMTE GENOEG OM TE LANDEN! HET BLIJFT EEN GROOT RAADSEL. LATEN WE EENS VERDER KIJKEN!
66-46

KIJK, DIAL! HIER LIGT ÉÉN VAN DE INZITTENDEN! ONZE HULP ZAL HEM NIET KUNNEN REDDEN! ZIJN ZUURSTOFUITRUSTING IS VERPULVERD EN DE WEERSOMSTANDIGHEDEN OP DEZE PLANEET HEBBEN DE REST GEDAAN!

OLAF!! RIWAN! KOM VLUG! IK HEB EEN VRESELIJKE ONTDEKKING GEDAAN!!!

GOEIE GENADE! ARDON EN ROBAN! HET WAS TOCH WAAR! DIE WEZENS HIELDEN ONZE VRIENDEN GEVANGEN IN EEN MET ZUURSTOF GEVULDE KOEPEL!
IK MEENDE DAT ARDON ZICH BEWOOG! WE MOETEN HEN VLUG UIT DIE KOEPEL HALEN! ZE ZIJN MISSCHIEN ALLEEN MAAR BEWUSTELOOS!

DE OPENING VAN DEZE KOEPEL BEVINDT ZICH NU ONDER DE GROND! HET ZAL TE VEEL TIJD VERGEN OM HET HELE WRAK UIT TE GRAVEN. WE KUNNEN OOK GEEN OPENING MAKEN IN DEZE IJZERSTERKE GLASWAND. ZE ZOUDEN DOOR DE HEVIGE KOUDE EN DOOR GEBREK AAN ZUURSTOF ONMIDDELLIJK STERVEN!
ER IS MAAR ÉÉN OPLOSSING! WE MOETEN ZO SNEL MOGELIJK DE KLEINE TRACTOR UIT ONS RUIMTESCHIP HALEN

LATER...
NU BRENGEN WE DIT SLUITSTUK OP DE GLASWAND AAN. DE GLASSNIJDER AAN HET EIND VAN HET SLUITSTUK ZAL EEN OPENING MAKEN IN DE GLASWAND. WE TREKKEN ARDON EN ROBAN DOOR HET SLUITSTUK IN DE TRACTOR EN MISSCHIEN ZIJN ZE DAN GERED!
GROTE HEMEL! KIJK EENS NAAR DE HORIZON! WAT EEN GEHEIMZINNIG LICHT!! WAT GEBEURT ER NU WEER?